

KOKORSKÉ NOVINY

ROČNÍK XVI ČÍSLO 6 PROSINEC 2014

OBČASNÍK PRO OBČANY KOKORA NEJEN PRO NĚ

ÚVODNÍK

Přípravu na poslední prosincové číslo Kokorských novin v roce 2014 začínáme už na den Všech svatých, za vcelku přijatelného dušičkového počasí. Je zamračeno, bezvětří, dopolední teplota + 9°C, květiny na hřbitovech nezmrzly a tak se očekává hojná návštěva domácích i příjezdějcích, kteří přijdou (s odstupem času přišli) věnovat květiny a vzpomínku či modlitbu svým blízkým a možná se také alespoň jednou v roce setkat s rodinou i přáteli a známými. A hřbitov zůstal, díky příznivému počasí, barevný a kvetoucí i velký díl měsíce listopadu. V tomto roce převládla žlutá barva většinou přírodních květů, které zářily a zářily, někdy dokonce za velmi pěkného a nezvykle teplého počasí. Teprve na konci měsíce a na začátku prosince poklesly teploty k nule a jako první zimní varování se objevily ledovky. A byla z toho pořádná kalamita na silnicích i na železnici i na chodnících ve městech. Trpěly i stromy a keře a významně i celé Přerovsko a Olomoucko.

Ledová zahrada redakce 2. 12. 2014 Foto archiv KN

V rámci přípravy knihy o Kokorách jsme si dávali různé termíny, které se nám ovšem nedařilo plnit. Postupně platilo „do hodů“, pak „do voleb“ a nakonec „do Vánoc“. A to už platí, na neděli 14. prosince se připravují křtiny nové publikace, jejíž název se ustálil na „**Kniha o naší obci Kokory**“. Věříme, že bude trvale propojena také s našimi novinami, ostatně nejedna z použitých fotografií přímo z patnáctileté historie našeho listu pochází. V KN bude také dostatek prostoru pro připomínky čtenářů, které by mohly obsah knížky doplnit, rozšířit, či dokonce poopravit. A to by bylo dobře, knížka by tak zůstala živá.

Na ustavujícím zasedání zastupitelstva oprávil zástupce KN záměr, že každý zastupitel by měl do novin během volebního období alespoň jednou přispět myšlenkou, poznámkou, oznámením či kritikou. Bylo by to dobré a vhodné, jak v novém roce 2015, tak i v letech dalších. Tak vzhůru do nového roku a hlavně ať slouží zdraví. KŠ

Obyčejný, poeticky prostý papírový betlém z výstavy na obecním úřadě. Požehnané Vánoce všem přeje KN.

USTAVUJÍCÍ ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA OBCE KOKORY DNE 5. 11. 2014.

Na základě výsledků říjnových komunálních voleb a následných jednání mezi volebními stranami, bylo v souladu se zákonnými předpisy svoláno první ustavující zasedání patnáctičlenného nově zvoleného zastupitelstva obce Kokory na den 5. listopadu 2014 na 18 hodin a to do jídelny Základní školy Kokory.

Zaznamenána byla přítomnost všech 15 nových zastupitelů a asi 20 dalších kokorských občanů. Jednání vedla dosavadní starostka obce Hana Zittová. Byly naplněny a postupně schvalovány veškeré předepsané procedurální náležitosti. Z jednání zastupitelstva vzešlo následující usnesení:

Zastupitelstvo obce schválilo :

- ověřovatele zápisu Mgr. Janu Mederovou a Pavla Poučendkého
- zapisovatele zasedání – ing. Irenu Lichnovskou
- program ustavujícího zasedání zastupitelstva obce
- volební a návrhovou komisi ve složení : předseda Anna Gajdošíková, členové Karol Drexler, Pavel Poučenský
- způsob volby – veřejné hlasování o všech bodech programu
- zvolení jednoho místostarosty
- v souladu s § 84 odst. 2 písmene k) zákona o obcích určuje, že pro výkon funkce starosty obce bude člen zastupitelstva dlouhodobě uvolněn, ostatní funkce budou vykonávány jako neuvolněné
- zvolení starostkou obce Kokory paní Hanu Zittovou
- zvolení místostarostou obce Kokory pana Bc. Lubomíra Rýče

- zvolení za člena Rady obce Kokory ing. Vladimíra Lichnovského
 - zvolení za člena Rady obce Kokory JUDr. Ivanu Hučinovou
 - zvolení za člena Rady obce Kokory Karola Drexlera
 - zřízení finančního výboru a kontrolního výboru. Oba výbory budou tříčlenné
 - předsedou finančního výboru Mgr. Janu Mederovou
 - předsedou kontrolního výboru Pavla Poučenského
 - člena finančního výboru Drahomíru Lörinczovou
 - člena finančního výboru ing. Vojtěcha Francišku
 - člena kontrolního výboru JUDr. Ivanu Hučinovou
 - člena kontrolního výboru Martina Bílého
 - stanovení odměny za výkon funkce místostarosty jako neuvolněného člena zastupitelstva obce odměnu ve výši Kč 7.509,-- měsíčně, odměna bude poskytována ode dne zvolení do funkce místostarosty
 - odměnu za výkon funkce člena Rady obce Kokory ve výši Kč 1.300,-- měsíčně, odměna bude poskytována ode dne zvolení do funkce
 - za výkon funkce předsedy finančního výboru a za výkon funkce předsedy kontrolního výboru odměnu ve výši Kč 500,--Kč měsíčně, odměna bude poskytována ode dne zvolení do funkce
- Zastupitelstvo obce vzalo na vědomí :**
- složení slibu všech členů zastupitelstva obce dle § 69, odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) v platném znění

Hana Zittová starostka obce Kokory

POZNÁMKA REDAKCE: další zastupitelstva z roku 2014 až v únorovém čísle KN (psáno po uzávěrce).

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Rubrika zachycuje významné mezníky v životě rodin i jednotlivců od října a v případě jubileí až do února 2015.

NAROZENÍ DĚTÍ

Máme radost. Tři kluci a jedna dívka. Upřímně vítáme nové občanky mezi nás.

7. 10. se narodila dívka Klára Chodilová.

21. 10. se narodil chlapec David Šnajdár.

23. 10. se narodil chlapec František Zlámal.

3. 11. se narodil chlapec Marek Groh.

Ať se vám u nás v Kokorách dobře žije, ve zdraví a spokojenosti.

ÚMRTÍ OBČANA

Dne 24. 10. 2014 zemřel pan Jiří Zbaník.

Nechť je mu země lehkou, ať odpočívá v pokoji.

VÝZNAMNÁ JUBILEA

Vzhledem k tomu, že další číslo KN vyjde až na konci února, uvádíme, jako vždy výročí občanů nad 80 let v odpovídajícím předstihu.

7. ledna 2015 oslaví paní Božena Temlíková 92 roků

8. ledna dosáhne paní Anežka Poláková věku 89 let

12. ledna se dožije paní Anežka Ministrová 83 let DD

15. ledna dovrší paní Miroslava Zaccpalová 86 let

17. 1. oslaví paní Libuše Spáčilová svých 85 roků.

19. 1. se dožívá paní Ludmila Zaoralová věku 82 let.

21. 1. dosáhne paní Ludmila Mazurová věku 87 roků.

22. 1. oslaví pan Zdeněk Kyselý 84. narozeniny.

24. 1. dovrší paní Jarmila Dreiseitlová 88 let.

25. 1. dosáhne paní Irena Vrbová věku 86 roků.

10 jubilatů v jednom měsíci lednu, to je opravdu síla.

Zato únoroví oslavenci jsou většinou devadesátníci.

7. února 2015 oslaví paní Marie Řehulová už 91 roků.

7. února oslaví MUDr. Leopold Antal plných 93 let.

10. února dosáhne paní Sláva Gajdošíková věku 92 let.

11. února 2015 se dožívá paní Marie Štrbíkova 83 let.

Všem oslavencům přeje redakce. spoluobčané i obecní úřad Kokory hodně zdraví, síly, pohody a spokojenosti do dalších let a devadesátníkům tuplované blahopřání a také obdiv k cyklistické aktivitám a výdrži.

INFORMACE Z OBCE – KNIHA O KOKORÁCH

Obec Kokory vydala svou první knihu pod názvem **Kniha o naší obci Kokory**. Tato kniha byla vydána nákladem 550 ks a její dotovanou prodejní cenu stanovila rada obce na Kč 350,-. Všichni zájemci si ji mohou zakoupit v kanceláři Obecního úřadu Kokory. Kniha vyšla za podpory minulého zastupitelstva a věřím, že svým obsahem zaujme nejen čtenáře. Slavnostní pokřtění tohoto titulu bylo připraveno na neděli 14. 12. 2014 v Základní škole Kokory za přítomnosti autorů a široké veřejnosti. Starostka

UPOZORNĚNÍ PRO RODIČE DĚTÍ DO TŘÍ LET

Rodiče dětí od 1 do 3 let mají možnost, v případě zájmu o cvičení s dětmi v sokolovně, přihlásit se na obecním úřadě nebo u Jany Pavlíkové na tel. 721460779. Bližší informace budou upřesněny podle zájmu rodičů.

ODVOZ KOMUNÁLNÍHO ODPADU - ZMĚNA

Obecní úřad upozorňuje občany, že z důvodů svátků bude svoz komunálního odpadu v naší obci přesunut ze čtvrtka 1.1.2015 na sobotu 3.1.2015. Děkujeme za pochopení. STAROSTKA

VÁNOČNÍ KONCERT.

V neděli 7. prosince 2014 pořádala Obec Kokory spolu s Římskokatolickou farností Kokory v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Kokorách vánoční koncert.

Učinkovala dechová kapela mladých Hraničáci, pod vedením pana Tomáše Landsmanna.

Během koncertu zazněly adventní a vánoční písně v podání sester Dřímlových, mladičké zpěvačka Vojty Foltase a jedna filmová píseň zazněla v podání kapelníka orchestru.

Návštěvnost koncertu byla vyšší než minulý rok a závěrečný aplaus svědčil o tom, že lidé byli s koncertem spokojeni.

Rovněž je nutno podotknout, že díky finančnímu příspěvku Obce Kokory, bylo již v kostele nainstalováno topení, které příjemně ovládl interiér kostela. Rovněž patří dík správci Římskokatolické farnosti Kokory, který umožnil pořádání tohoto kulturního vystoupení v chrámových prostorách. IL

Z KOKORSKÉ ZÁKLADNÍ ŠKOLY

Školní rok 2014/15 probíhá jako každý jiný a tak i aktivity žáků jsou podobné těm z minulých let. Ovšem, loňští nejstarší žáci už odešli a ti úplně nejmladší „kandidáti studia“ se přišli aspoň „na zkoušku“ podívat.

CHYSTÁME SE DO ŠKOLY

Každé dítě čeká na den, kdy si poprvé vezme aktovku, půjde za kamarády a paní učitelkou do školy. Kokorští "předškoláci" se tam mohli podívat už v listopadu, aby si udělali představu, jak to tam "chodí".

Nejdřív zamířili k těm nejmenším, loni ještě kamarádům ze školky a nestačili se divit, jak hezky už píší, čtou, počítají. Potom šli do dalších tříd a tam už viděli, co všechno budou umět za pár let.

Na tvářích dětí jsme pozorovaly radost, nadšení a zaujetí. Ze tříd si odnášely obrázky a nápady, jak se začít do školy připravovat.

Už se na všechny moc těšíme při únorovém zápisu do první třídy.

Listopadová návštěva ve „velké škole“. Foto archiv ZŠ

SPOLUPRÁCE SE ZAHRANIČNÍ ŠKOLOU

Ve školním roce 2014/2015 opět probíhá spolupráce s italskou školou Albareto. Cílem spolupráce je komunikace v anglickém jazyce, rozvíjení schopnosti tvořit věty, vyjádřit svůj názor a zpracovávat témata běžného denního života.

V letošním školním roce se do spolupráce zapojili vybraní žáci z II. stupně. Na projektu participují vyučující Mgr. J. Jemelková z kokorské ZŠ a její italské kolegyně Cristina Sanvito a Antonella Riccoboni. Tento mezinárodní kontakt v angličtině bude realizován formou e-mailu, videa a prezentace pro čtyři témata, která jen pro čtenáře KN uvedeme v češtině: Naše škola, Děti a jejich rodiny, Naše koníčky a zájmy a Naš běžný den.

NEZAPOMEŇTE NA MYSLIVECKÝ PLES

7. února 2015. ČTĚTE PŘÍLOHU KN.

Větší slavnici 2014

Foto archiv ZŠ dále.

SVATBA V OSMÉ TŘÍDĚ

Tak jako každý rok i letos se v rámci předmětu výchova ke zdraví konala „svatba nanečisto“. Role snoubenců se zhostili nevěsta Nikola Drobná a ženich Jan Majárek. Samotnému obřadu předcházely důkladné přípravy „obřadní síně“ a svatební hostiny. Svatba se neobešla bez tradičních zvyklostí jako je přípitek a proslov otce nevěsty, první tanec novomanželů, krájení svatebního dortu, házení svatební kytic, rozbíjení talíře či rozbalování svatebních darů.

PŘIŠEL K NÁM MIKULÁŠ

Každým rokem je na Mikuláše škola plná čertů a andělů. Tradičně se o nadílku v základní i mateřské škole starají naši „devátáci“. Připravují se zodpovědně, chystají si kostýmy, rozdělí si role čertů, andělů a Mikuláše a samozřejmě nesmí chybět kniha hříchů. Letošní Mikuláš ji měl pořádně zaplněnou a kárání hříšníků zvládl na výbornou, jako by to dělal každý den. Nešetřil také chválou na adresu našich třídních „andílků“.

Marie Kondlerová

(Čertíci zde, andílci v obrazové příloze, archiv ZŠ)

AKTIVITY MATEŘSKÉ ŠKOLY KOKORY

Od září do listopadu děti navštěvovaly předplaveckou výchovu. Naučily se nebát se vody, splývat a na závěr za svou snahu dostaly "Mokré vysvědčení" a medaili.

Už víme, jak se dělají v Olomouci svíčky. Foto archiv MŠ

KAREL UVÍRA

Přítel a kamarád Karel Uvíra, kterého si chceme krátce připomenout, pocházel z čistě klukovské kokorské rodiny usazené v Hliníku. Od mládí se angažoval např. v památném loutkovém divadle, kde měl na starosti kvalitní zvukovou techniku. Posléze se stal dlouholetým a vytrvalým funkcionářem oddílu národní házené a členem Sokola Kokory a jeho místo bylo v posledních letech zejména v rozhlasové kabině. Jeho informace o průběhu utkání, ostatních výsledcích a budoucím programu oddílu byly vždy precizní a podávané na úrovni. Byl společenský, přátelský a noblesní. Jeho profesní život byl spojen dlouhodobě až do nedávna s Montážemi Přerovských strojiren, které už před mnoha léty reprezentoval i při jejich montážních pracích v zahraničí např. na Kubě.

Jako jeden z mála kokorských občanů si nechal postavit rodinný domek „na klíč“, dům nepřilíhající vzdálený od rodného rodinného domu Uvírových, a zde s manželkou Marií spokojeně žili.

Necelý měsíc mu chyběl do sedmdesátky, když ho podlomené zdraví na začátku října zradilo nadobro. Sokol Kokory a oddíl národní házené ztratily váženého a věrného

člena, Kokory někdejšího zastupitele a člena první polistopadové rady obce. Jistě na něho společně i s rodinou vzpomene. KŠ

Vzpomínka na Karla Uvíru na jeho „pracovišti“ Foto KN.

VÁNOČNÍ VÝSTAVA

V neděli 30. listopadu a v pondělí 1. prosince proběhla tradiční vánoční výstava ručních prací na Obecním úřadě v Kokorách pod záštitou Obce Kokory. Část výstavy patřila dětem z mateřské školy, ukázaly, jak jsou šikovné a co už je paní učitelky naučily. Žáci ZŠ zaujali nápaditostí, vtipem a zručností, o jejich exponáty byl velký zájem. Centrum Dominika vystavovalo již tradičně výšivky, keramiku, svíce, práce z papíru.

Dále bylo k vidění množství krásných adventních věnců a věnečků, svícňů z přírodních materiálů, výšivky, pletené výrobky, šité polštářky, krásně zdobené perníčky, výrobky z „proutí“, obrázky malované novou technikou a mnohé jiné. Děkujeme všem, kteří své výrobky propůjčili, bez nich bychom tak krásnou podívanou nemohli uskutečnit. Velké díky patří zejména nejstarší zručné výšivkářce paní Miroslavě Zacpalové. Současně s výstavou probíhal prodej čajů ze Srí Lanky, který svou odbornou přednáškou doplnila paní Zlatuše Knollová z Olomouce. Vůně exotických čajů navodila příjemně atmosféru Vánoc. Výstavu přichystaly členky klubu Ženšen a žáci ze základní školy za organizační podpory ing. Lichnovské. Za to patří všem velké díky. D.Lö

VÝROČÍ LETECKÉ BITVY

Leteckou bitvu nad Hanou z válečné doby protektorátu si v naší obci připomínáme každoročně, alespoň přednáškou ve škole, či zmínkou v Kokorských novinách. V letošním roce

mají vzpomínky na tuto událost, kterou vojenský historik označuje jako „Krvavou řez nad Hanou“, širší ráz i význam. Muzeum Komenského v Přerově připravilo ve spolupráci se Svazem letců k 70. výročí bombardování Přerova a posléze této bitvy ze 17. prosince, výstavu „Zkáza z nebe.“

Mimořádnou událostí byla již 20. 11. 2014 vernisáž výstavy, které se zúčastnili i vzácní hosté ze Spojených států, dokonce i poslední přímí účastníci leteckých soubojů oné „třetí neděle adventní“ z roku 1944, či příbuzní dalších posádek sestřelených Liberátorů a to vše za mimořádného zájmu veřejnosti a ve slavnostním rámci. Nechyběl ani ministr zemědělství Ing. Marian Jurečka, který má k místům dvou válečných tragedií v Kokorách a v Rokytnici blízký vztah.

Slavnostní vernisáž (hovoří Mgr. A. Drechsler) Foto KN

Největší pozornosti na samotné výstavě se těšily nejen zpracované články a fotografie, ale zejména originální předměty darované či zapůjčené sběrateli, části letadel, vrtulí, a dalších artefaktů z oblastí, kterou už s úctou a vážností označujeme jako „letecká archeologie“. Největší zájem i pozornost (včetně odpoledního pietního aktu) byla věnována tragédii civilního obyvatelstva Přerova, ale také osudům amerických strojů a posádek, které se zřítily v Troubkách a Rokytnici, ale i na dalších místech Přerovska a širšího okolí.

Někteří z amerických hostů se zajímali (prostřednictvím kronikáře Kokor) také o osudy posádky „kokorského Liberátoru“ a Liberátoru, který dopadl přímo na olomoucký hřbitov v Neředíně.

Z pohledu řadového účastníka lze hodnotit samotnou vernisáž i připravenou výstavu jako počín úspěšný a důstojný, odpovídající významu kulatého výročí bitvy, s poukazem na velkorysost některých sponzorů a vstřícnost dárců a zapůjčovatelů, na mimořádný zájem veřejnosti a na možná poslední příležitost přímého setkání s těmi, kteří nad Hanou a celou Evropou bojovali před léty za naši svobodu.

Další zájemci o tuto část II. světové války dotýkající se přímo našich měst a obcí, mohou výstavu na přerovském zámku navštívit až do jara. Svaz letců ČR zároveň vydal knihu Jaroslava Schöna „Válečné letecké dny nad Přerovskem“. V této podnětné knížce bohužel na str. 30 zařadil autor jediného letce, který se nedostal do rukou Němců a skrýval se až do konce války v cukrovaru v Brodce u Přerova, do posádky Liberátoru sestřeleného v Troubkách. Boční střelec Cpl. Frederick Hughes ovšem patří jednoznačně k posádce „kokorského“ Liberátoru B- 24J, označeného číslem „69“ s přezdívkou „Welcome wagen“ kapitána Capalba. Tímto reagujeme na upozornění našich čtenářů (J. Zlámal), kteří na tuto chybu (určitě jde jen o nechtěný překlep) ihned redakci KN upozornili.

Na druhé straně musíme pochválit Schönovu krásnou fotografii pamětní desky (str. 42) u pomníku padlých v Kokorách. Desky odlité podle návrhu J. Jiříkové zvoníři Dytrychovými z Brodce u příležitosti 50. výročí konce II. světové války.

Výrazněji se dostalo pozornosti „kokorskému Liberátoru“ na přednášce v Korvinském domě v Přerově 27. 11. 2004. Osu velmi dobře navštívené akce tvořila vystoupení kurátora výstavy Mgr. Aleše Drechslera, vojenského historika Jaroslava Schöna a kronikáře obce Kokory Ing. Aloise Košťálka. Ten si dokonce pozval několik hostů, kteří měli k události bezprostřední účastnický či rodinný vztah (B. Sehnalová, L. Vitoslavská Zaoralová, A. Zapletalová Marková, J. Čechák z Majetína O. Němčák z Nelešovic, M. Dohnalová Uvírová a další).

V sále Korvinského domu. Foto S. Lihán

J. Kalabusová Vilímcová. Rodina Kalabusova a Himrova byla v roce 1947 oceněna děkovným dekretem amerického prezidenta.

Foto redakce

Důstojně bylo vzpomenuť i na klíčovou osobnost, která skrývaného Fredyho celou dobu do konce války zásobovala, na tehdy sedmnáctiletou Jaroslavu Kalabusovou provdanou Vilímcovou, která se ze zdravotních důvodů z účasti na přednášce nakonec omluvila, ale je s kokorským kronikářem i nadále v kontaktu. Ty nejlepší fotografie v příslušné kapitole klíčové knihy Jana Mahra „Vzpomínka na zapomenuté letce“ pocházejí právě od ní, např. také z ateliéru F. Tótha hned z prvních poválečných dnů roku 1945. Na zdařilé fotografii mimořádně elegantního Fredyho (viz. obrazová příloha) vidíme i americkou vlajku, kterou mu společně vyšily sestry Kalabusovy a ze které měl velkou radost.

Doufáme, že některé nové kontakty, vzniklé v rámci společenských akcí kolem tohoto výročí, se budou i nadále rozvíjet. KŠ

KOKORSKÁ FARNOST III (1750 – 1850)

Pokračujeme ve využití historické studie paní Růženy Jurečkové o kokorské farnosti, tentokrát (zjednodušeně řečeno) v dobách „Marie Terezie“ a Josefa II.“).

Do r. 1771 je v kostele datována barokní křtitelnice ve tvaru velkého kalicha, o které je doslova psáno, že je „z kokorského mramoru“. (V okolí Kokor se dnes černý mramor nevyskytuje.) Její dřevěné víko neslo bíle iluminovanou figurální dřevorezbu znázorňující křest Ježíše Krista Janem Křtitelem v Jordáně. V pozadí nad nimi byla ve zlatých paprscích bílá holubička - jako symbol Ducha svatého. Jak a kým byla křtitelnice pořízena, není známo. [Křtitelnice byla později umístěna do nového pozdně barokního kostela a máme ji tam dodnes. Při vlhém vloupání do kostelů po r. 1989 bylo v r. 1993 sousoší Krista a Jana Křtitele z víka brutálně vylomeno a ukradeno. Zůstaly tam jen paprsky s holubicí. Pachatel nebyl vypátrán.]

Do vlády Marie Teresie (1740-1780) spadá zrušení jezuitského řádu o kterém rozhodl papež Klement dne 21. července 1773. Po tomto papežově rozhodnutí byl majetek jezuitů v celém Rakousku převeden 7. září 1773 na t.zv. Studijní fond ve Vídni. V té době patřilo ke kokorskému kostelu 11 měřic a 24 měřiček pole, [necele 3 ha] které užíval farář, kostelník a učitel za roční nájemné. Mezitím se stal rakouským císařem syn Marie Teresie - Josef II. Za jeho panování (1780-1790) bylo mnoho kostelů i kaplí v rakouské monarchii zrušeno. Podobný osud by postihl zřejmě i kapli sv. Františka Xaverského v Kokorách, kdyby kvůli chystané přestavbě farního kostela, (jejíž začátek byl plánován na r.1788), nepožádal místní farář, aby byla kaple zachována jako provizorium, pro konání bohoslužeb během stavebních prací. I když bylo jasné, že dovnitř kaple se vejde nanejvýš kněz s ministranty, dvě desítky věřících do ambitů a ostatní budou muset stát venku, konzistoř žádosti vyhověla.

Oprava farního kostela v r. 1788 bohužel nezačala. V následujícím roce padla pařížská Bastila a rozhořela se Velká francouzská revoluce. Ke konci vlády Josefa II. válčí Rakousko s Tureckem. Začíná další neklidné období - tentokrát napoleonských válek, které nebude pro farnost lehké. V ruiny se měnící kostel se stává téměř noční můrou. Kvůli úsporným opatřením v důsledku války s Tureckem dal Studijní fond v r. 1789 opravit kokorský kostel jen provizorně. Situace kolem kostela se stává čím dál tím více neúnosnou: 2. prosince 1791 zasílá krajský úřad v Přerově zemskému guberniu další zprávu o špatném stavu kokorského kostela. Ještě téže zimy - 10. února 1792 - odmítá hospodářský úřad v Rokytnici zodpovědnost za „ubohý stav“ kostela v Kokorách a slibuje bezodkladně vypracovat rozpočet na nutné opravy. 18. dubna 1792 jsou náklady na opravu kostela vypočítány na 14 862 zlatých. 24. září 1792 je z olomoucké konsistoře přislíbena dotace 1360 zlatých na obnovu kostela a fary. Do toho stavitel Nigelli sděluje Moravské správě státních statků, že není nutné starý malý kostel bourat, ale že postačí kostel stavebně rozšířit. Za tím účelem je nakáceno dřevo a už od jara probíhá oprava fary. Dne 28. srpna 1793 jsou však veškeré přípravy na rozšíření kostela zastaveny, smí se dokončit jen farní střecha.

Úřední zpráva z r. 1801 uvádí, že kokorský kostel je na spadnutí a tak malý, že polovina farníků musí stát venku. V říjnu 1805 obsadil Napoleon hlavní město monarchie -

Vídeň. Následně vtrhla jeho 75 tisícová armáda na Moravu, kde se 2. prosince 1805 v bitvě tří císařů u Slavkova utkala s více než 90 tisíci ruských a rakouských vojáků. Po tvrdé porážce rakouských a ruských vojsk, zůstalo na bojišti celkem 18 tisíc padlých. Domů se vrátilo 1200 rakouských vojenských invalidů. Válečné události vedly k vysokému znehodnocení rakouské měny, což tvrdě postihlo i zamýšlenou stavbu kokorského kostela. Přesto se věci dávají do pohybu, když je 13. srpna 1806 do Kokor jmenován farářem **Tobiáš Raphael Schmidt**, rodák ze Svitav, bývalý premonstrát z Hradiska u Olomouce. [Působí v Kokorách 12 let, až do své smrti 19. října 1818.] Ten 20. května 1807 žádá biskupství v Olomouci o příspěvek 1780 zl. na stavbu nového kostela a o povolení přeložit dočasně bohoslužby do panské stodoly, protože kostel hrozí zřícením. (Panská stodola stávala ve dvoře panské hospody. Byla v 50. letech XX. stol. zbouraná a na jejím místě postaven „obchodník“. Budova samotné panské hospody slouží stále částečně jako pohostinství, v jejím 1. patře je nyní obecní úřad.) V témže roce (1807) je použitelný inventář z kostela vyneseno a uskladněno, a kostel zbourán. I když původně byl úmysl postavit v Kokorách velký dvouvěžatý chrám, v důsledku napoleonských válek se situace radikálně změnila. Stavba byla natolik zredukována, že na místě zbouraného gotického kostela byl postaven kostel „jen o něco větší než ten původní“ [o půdorysu 11,7 x 31,2 m], ve stylu pozdního vesnického baroka. Měl v západním průčelí jedinou věž (malá věžička [t.zv.sanktusník], byla zbudována až v r. 1867, viz dále), z každé strany jednoduché lodi měl 3 malá půlkruhová okna, v kněžišti bylo z každé strany jedno okno. Na severní straně ke kostelu přiléhala sakristie 2,5 x 5,8 m s malou předsínkou. [Jižní sakristie byla postavena až r. 1884, viz dále]. Dřevo, kterého v těch dobách bylo při stavbách potřeba velké množství (na vnější i vnitřní lešení kolem zdi, na nosnou výdřevu při klenutí klenby lodi a severní sakristie, na veškeré krovky, t. j. kostelní lodi, severní sakristie a velké věže), měli kokorští už několik let z části přichystané. V poválečné bídě se při stavbě nového kostela použil veškerý upotřebitelný stavební materiál ze zbouraného starého kostela. Nejprve se přirozeně bral ten lepší. Když se stavěla věž, docházely peníze. Ze zbouraného kostela zbývaly převážně jen půlky cihel a tak se na její stavbu použily i ty. Připočteme-li k tomu skutečnost, že na stavbě pracovali z velké části invalidé, (kterých bylo z napoleonské války všude dost), není se co divit, že za pár roků při vichřici část věže spadla. V důsledku pozdějších požárů je málo písemných záznamů týkajících se stavby druhého kokorského kostela. Bylo by to jistě velmi zajímavé čtení. Hrubá stavba kostela trvala půldruhého roku. Z celého kontextu událostí vysvítá, že to pro celou farnost byla velmi náročná doba.

Poznámka KN. Současní farníci a rodiny pohřbených vyzdobili kostelní hřbitov v Kokorách na svátek Všech svatých a Dušiček velmi pěkně i v současnosti, ve 21. století

Ale vraťme se s paní Růženkou o 200 let zpět do historie naší farnosti. Samozřejmě počítáme i s pokračováním v r. 2015.

11. listopadu 1808 žádá P. Rafael Schmidt biskupství v Olomouci o povolení posvětit 8. prosince téhož roku novostavbu kostela, neboť hrubá stavba „má býti do 14 dní hotova“. Podle ústního podání se farář Schmidt rozhodl posvětit raději hrubou stavbu kostela bez oken, bez vnitřních a vnějších omítek a bez dlažby, s dosud stojícím lešením uvnitř lodi, než aby se musely přes zimu slavit bohoslužby v panské ovčírny na Pusté (kde se po celou dobu stavby kostela konaly). I když situace byla svízelná, snažili se farníci, aby slavnost svěcení proběhla co nejdůstojněji. Proto natřeli vápenným mlékem vnitřní rezné cihlové zdivo, postavili provizorní oltář, umístili několik lavic a lešení uvnitř kostela ozdobili chvojím. Přestože kostel nebyl hotov a celou zimu do něj okenními otvory zalétával sníh, byli kokorští farníci rádi, že v neděli a o svátcích nemusí stát venku na větru sněhu, či dešti, nebo v málo důstojných prostorách panské ovčírny. O tom, že byla situace v Kokorách nouzová, svědčí i skutečnost, že kostel jako řádně dokončená sakrální stavba nebyla slavnostně posvěcena žádným vyšším církevním hodnostářem, ale ve stádiu dokončené hrubé stavby byl místním farářem 8. prosince 1808 požehnan „in honorem Beati Mariae Virginis in coelos assumptae“ („ke cti Panny Marie Nanebevzaté“) s oslavou patrocinia – tj. „hodů“ v den svátku Nanebevzetí Panny Marie - 15. srpna). Teprve během následujícího roku 1809 byly stavební práce na kostele dokončeny: vsazena okna, provedeny vnitřní i vnější omítky, sundáno lešení, položena dlažba a obnoveno schodiště ke kostelu. V témže roce byl nastěhován do kostela i některý inventář uchovaný z původního kostela: barokní křtitelnice z r. 1771 z černého kokorského mramoru ve tvaru kalicha (viz výše) a také staré oltáře, protože na nové nezbyly peníze. Na novou věž byly umístěny také dva původní (již výše zmíněné) zvony: – téměř 7 q zvon „Kristus“ z r. 1477 z dílny Václava Kandlera a 51 kg zvon z dílny Hochberger v Olomouci. [Do dnešní doby se nám ze starého gotického kostela dochoval jen zvon „Kristus“ a křtitelnice.]

Komise pro prodej státních statků držných ve Studijním fondu prodala rokytnické panství r. 1824 Ludvíkovi von Lewenau. Dne 20. ledna 1827 přichází do Kokory nový farář Joseph Link, za jehož působení je v adventu r. 1830 z darů farníků místo provizorního hlavního oltáře, zbudován oltář nový. Za dobrodince je pak na Nový rok 1831 sloužena slavnostní mše sv. Dalším majitelem rokytnického panství se 24. dubna 1835 stává vicepresident dvorní komory ve Vídni, Josef rytíř Eichhoff. Eichhoffové drží velkostatek do pozemkové reformy v r. 1924 a současně jsou i patrony kokorského kostela až do roku 1950. J. R.

PERSIE – IRÁN II

Pokračujeme v poutavém malém cestopisu kokorské rodáčky Zuzany Habánové, která se svým baťůžkem pokračuje ve své cestě po Iránu, který ve svém předchozím článku popsala jako bezpečnou destinaci. Bude tomu tak i tentokrát?

Klimatizovaným autobusem míříme vyprahlou krajinou dále na jih, do horkem spalovaného města Jazd (v orig. Yazd). Nejstarší město Iránu leží na transitzní cestě mezi Tureckem a Pákistánem. V minulosti prý okouzlo i Marca Pola. Ubytování máme zajištěno u mladého muže jménem Farzad.

Bydlí v nově postaveném paneláku na okraji města. Mají zde dokonce i svou vlastní ostrahu. Jeho byt je moderní, ale velmi strohý, chybí zde zásah ženské ruky, který by jej zútulnil. V obývacím pokoji je jen perský koberec, na kterém budeme spát my. Do centra města je to daleko, tak nás sem odveze, dá instrukce co zajímavého je k vidění, až budeme chtít, máme zavolat a on si pro nás zase přijede. Používáme iránské telefonní číslo, a to nám velmi usnadňuje komunikaci. Ceny jsou směšné, SMS do místní sítě stojí asi 0,1 Kč a volání 0,50 Kč. Touláme se historickým centrem, které je celé postavené jen z hlíny. Uličky mezi domy z nepálených cihel vytvářejí dokonalé bludiště, kde se po chvíli ztrácíme. Hloučky dětí na nás pokřikují a mladé studentky v čadorech se rády nechají přemluvit ke společné fotce. Po setmění se z minaretů ozývá hlas muezína vyzývající k modlitbě. Bazar se plní lidmi a začíná to tu žít. Volá Farzad, kde jsme. Nedokážu mu to popsat, požádám tedy okolo jdoucího persky mluvícího muže. Ten mu to nejenže vysvětlí, ale i počká až do jeho příjezdu s námi. Farzad je velmi zábavný, od první chvíle si skvěle rozumíme a tak si další dny bere v práci volno v práci a v jeho starém Peugeotu 305 vyrazíme na výlet po okolí. Peugeot je nejčastějším typem auta v Iránu, nové modely či jiné značky luxusních aut téměř nejsou k vidění. Na sedačkách má položený igelit, to prý aby mohl auto později dobře prodat. Upozorňuje, že pokud nás zastaví policie, je taxikář nebo nám jen pomáhá najít cestu. Jazd je velmi konzervativní město, kontakt s cizinci, nedej bože s cizinkami, by mu mohl způsobit problémy s policií. Také ženy a dívky jsou téměř všechny zahalené v černých čadorech. Za městem projíždíme magickou krajinou. Z kamenité pouště divoce vystupují rozebrané skalnaté hory, okolo malé vesničky, kde jako by se zastavil čas. Ruiny starých hradů rozesté po krajině podtrhují silný nádech Orientu. Potkáváme postarší pár z Portugalska a skupinku turistek z Chorvatska. I ony musí mít vlasy zahalené do šátku, žádné to ale nevdá, velmi si Irán a místní lidi pochvalují. Farzadovi se naše společnost a spousta zábavy evidentně líbí. Tenhle 36-letý stavební inženýr žije sám a prý nikoho nehledá, což mu moc nevěřím. Přemýšlím, že bych ho seznámila s Lily, ale myslím, že ti dva by si k sobě cestu nenašli. Spousta jeho kamarádů emigrovala do zahraničí a i on sní o životě na Západě. Večer nás doprovodí na autobus, loučíme se a smutně sledujeme mávající postavičku v dálce.

Ráno projíždíme do města básníků a vyhlášených zahrad, do Širazu (orig. Shiraz). Máme celý den čas, tak relaxujeme v pomerančovníkové zahradě uprostřed ohromné citadely. Procházíme se mešitou mezi sloupy s krásnými klenbami, v parku kolem hrobky básníka Hafize, pozorujeme studenty, kteří si zde čtou jeho poezii. Širaz je velmi liberální město, což poznáme okamžitě na ženském oblečení. Iránky jsou opravdu krasavice. Fyziologii někde mezi arabským a indickým typem. Většinou jsou vyšší, štíhlé postavy a mají velmi ušlechtilé obličej. Hlavně ty ve městě jsou si své krásy dobře vědomy a snaží se mezi přísnými náboženskými pravidly bravurně kličkovat. Obličej si líčí téměř všechny a ty odvážnější své husté, často odbarvené vlasy vážou do elegantního drdolu. Přes něj koketně přehozený šátek, hodně povolený dozadu a odhalí upravenou ofinu. Nejčastěji nosí černé, úzce vypasované kabátky až po kotníky, ale s vysokým odvážným rozparkem. Pod kabátkem džíny a lehké elegantní sandálky. Pěstěné nehty na ruku i nohu jsou samozřejmostí. Tak to vypadá ve velkých městech jako např. Teherán, Esfáhán či Širaz. V těch konzervativních a na vesnicích je situace jiná, zde vládne tradice a ženy chodí zahalené celé v černém. Doma své oblečení odhodí a obléknou trička s krátkým rukávem a

sukýnky. Nutno ale říct, že i muži by rádi viděli ženy na ulicích bez zahalených vlasů a neforemných čadorů. Ubytování máme zajištěno u mladého muže, který je ovšem pracovně mimo město. Prý se ale o nás postará jeho žena a její sestra. Obě nás vítají v pěkném moderně zařízeném bytě. Pohledné Masune je 28 let, má světlou pleť a vlasy odbarvené do zrzava. Její sestra 21-letá Mina má mnohem tmavší pleť a v havraních vlasech prosvítají blond melíry. Podstoupila plastickou operaci nosu, která je u iránských žen velmi populární. Studuje univerzitu a nepustí z ruky svůj dotykový telefon. Miluje komunikaci s přáteli a všechny sociální sítě. Facebook je v Íránu zablokován, ovšem všichni ho zde používají a i tento zákaz umí obejít. Večer nás přichází pozdravit různí členové rodiny a dvě sestřenice slibují odvoz na zítřejší výlet k nejznámější památce Íránu - starobylé Persepolis.

Pohádkové stavby staré Persie. Foto archiv autorky

Vznikla přibližně v r. 518 př. n. l. a dlouhou dobu byla metropolí Perské říše. Její slavnou éru ukončil Alexandr Veliký v r. 331 př. n. l. který ji osobně zapálil jako odplatu za zničení Athén. Dnes její ruiny přitahují zástupy turistů z celého světa. Do Persepolis přijíždíme brzy ráno, a tak se téměř samy touláme mezi torzy starých paláců a po okolních kopcích, odkud máme celý komplex jako na dlani. V poledne sem hrnou davy turistů a Persepolis ztrácí své kouzlo.

Je pátek, jak již víte, v Íránu neděle, a jsme opět zváni na rodinný oběd. V domě rodičů Masune a Míny se schází skoro dvacet lidí. Každý přináší nějaké jídlo a rozprostřený ubrus na perském koberci překypuje iránskými dobrotami. Po jídle nás starší ženy přizvou na vodní dýmku s poměrně silným tabákem. Popijíme kávu, čaj, Mina nám nabízí iránské sladkosti z různých koutů země. Panuje zde skvělá přátelská pohoda a my se cítíme skvěle

Ráno se se všemi loučíme, opouštíme jih Íránu a letecky se přemísťujeme na severozápad země. Moderní město Tabriz ležící na hedvábné stezce nedaleko tureckých hranic je obklopeno vysokými horami s chladným podnebím. Příjemná změna oproti horkému vyprahlému jihu země. Ale tak nějak se mi zde vytrácí nádechy orientální exotiky. Vítá nás 58-letá dáma Sima. Žije se svým manželem opět ve velmi krásném, draze zařízeném bytě. Íránci si na své domovy prostě potrpí. Milují návštěvy z ciziny, jejich byt mi připomíná hotel. Navečer přijíždí další turistka, obdivuhodná 68-letá Němka Christina. Sama procestovala celý svět a Írán považuje za jednu z nejpříjemnějších a nejbezpečnějších zemí pro turisty. Jak je to možné? Na pořádek dohlíží všudypřítomná policie, pokud by kdokoliv turistu okradl či napadl, lidé jej zlynčují a pobyt ve vězení si Evropan neumí snad ani představit. A místní lidé to v povaze opravdu nemají, i když, jak to v životě chodí, na špatného člověka můžete narazit kdekoli. S Christinou se vydáváme do nedaleké vesničky Kandovan, která je celá vytesaná do skal. Zajímavé místo, ale protože jsme obě v minulosti navštívily pohádkovou skalní oblast Kappadokii v Turecku, moc nás tohle místo nenadchne. Večer se u Simy doma schází skupina mladých lidí. Učí se spolu anglicky. Mně ale spíše připomínají tajná setkání příznivců Charty 77.

Na radu Simy měníme směr cesty a vyrážíme na sever země k obrovskému slanému jezeru - ke Kaspickému moři. Část cesty musíme jet taxíkem. S řidičem je těžká domluva, ceny pro turisty jsou několikanásobně vyšší než pro místní. To se evidentně nelíbí pohlednému páru, který naše dohadování sleduje opodál. Mladík nás odvádí stranou, dáváme mu peníze a on zaplatí taxikáři dvě místa pro Íránce. Když místo nich nasedneme do auta my, taxikář se rozzuří, ale nic už nezmůže. A tak jsme 150 km divokými horami projely za 60 Kč. Vítá nás Azim, učitel historie na nedaleké univerzitě. Bydlí s rodinou v obrovském domě na březích Kaspického moře. Vlastní rozlehlé plantáže kivi, které jsou všude okolo. Horizont lemují zelené hory a je zde velmi příjemný vlhký vzduch. Máme jen pro sebe k dispozici celé přízemí domu a po nepřetržitém cestování si konečně dopřáváme odpočinku a soukromí. České Bon Pari a suvenýry z Prahy rodině udělají radost. K tomu koupíme v místním obchodě k obědu kuře, které ovšem velikostí připomíná malou krůtu. Azim je hrdý na svou knihu hostů, kterých zde měl více než 300. Děkovné vzkazy nacházíme i od Čechů z Trutnova, Pardubic a Ostravy. Když opouštíme tuhle malou vesničku, netuším, že o pár týdnů později mě osloví Azimův blízký přítel, který před třemi lety z politických důvodů emigroval do Švýcarska. Cestuje po střední Evropě a ptá se na možnost ubytování v Česku. Za to, jak se v Íránu o nás všichni starali a pomáhali, ho nelze odmítnout. A tak v srpnu mu ráda představuji i krásné okolí Kokor a jak to chodí na moravské svatbě. Prý nejčastější výrazy „na zdraví“ a „slivovice“ nikdy nezapomene.

Íránský host u nás v Kokorách na Kazňově. Do města Kazvín přijíždíme už za soumraku. Už nás zde vyhlíží mladý učitel angličtiny Íráč. S manželkou a dvouletou dcerkou bydlí v domě, kde je zařízen jen obývací pokoj a kuchyň, vše ostatní v rekonstrukci I pokoj, kde budeme spát na velmi starém koberci. Nám to ale nevadí. Pokud chceme cestovat levně, spokojíme se s čimkoliv. Večer nás opět přijde omrknout a pozdravit rodina. Dnes to jsou samí mladí lidé. Bavíme se jako vždy o životě v Evropě, v Íránu, náboženství ani politika je nezajímá. Pomáhají nám naplánovat výlet do hor a sehnat levný taxík. Přibíráme sebou mladinkou sestřenicí Ajšu, aspoň někdo bude komunikovat persky s řidičem. Vyrážíme brzy ráno. Po prudkých serpentýnách pronikáme do pohorí Elborz a před námi se otvírají dech beroucí výhledy. Jsme ve výšce 2000 m. n. m. To zřejmě nedělá dobře mnoha místním, kteří se sem vydali na výlet. Po stranách silnice sem tam parkuje auto a pasažéři stojí porůznu opodál s kapesníčky u úst. I naši Ajše není zrovna nejlépe, několikrát zastavujeme a ona odbíhá. Zvláštní, nám holkám z kopcovitého Česka, je docela fajn. V údolí se zrcadlí blankytně modrá hladina jezera Evan, okolo se pasou stáda ovcí. Po chvíli nám naskytne pohled na ohromný skalnatý útes. Na vrcholu se nachází ruiny hradu z r. 840 a vede k nim jen jediná úzká cesta vinoucí se kolem celé zvrásněné skály. Výstup je náročný, ale výhled do údolí a na zasněžené vrcholky pětitisícovek stojí za to. Íráčova rodina je poměrně chudá, proto jim cestou zpět také kupujeme osvědčené kuře à la krůta. Íráč má pro nás také překvapení. Požádá nás, zda-li bychom navštívily dívčí anglickou třídu v jeho škole. Bez váhání souhlasíme, komu se tohle poštěstí? Usadí nás do čela třídy, která je zcela zaplněná. Žačky ve věku od 10 do 18 let nás zpočátku bázlivě pozorují, po chvíli je ale ostých opouští a živá bezprostřední debata nabírá na obrátkách. Zažijeme u toho spoustu legrace, dívky nás zahrnují dotazy typu „jaká barva se nám líbí“ až po „jakého manžela bychom si přály“. Skvělý zážitek nahlédnout do života studentů ve škole. Vlastně se nijak dramaticky neliší od toho v Evropě. Dívky musí být samozřejmě zahalené, často celé v černém a školy jsou rozděleny na dívčí a chlapecké. A především vládne zde velká úcta a respekt k učitelům. (obr. příloha)

Blíží se konec naší cesty. Přesouváme se do 100 km vzdáleného Teheránu, odkud v noci odlétáme zpět do Evropy. Již z dálky vidíme nepřehlédnutelný monumentální památník Azadi, 45 m vysoký symbol svobody v této nesvobodné zemi. Majestátní bílá stavba na mne působí přímo ohromujícím dojmem. Foto Z.H.

Jízda metrem v Íránu je také zážitek. Muži a ženy musí cestovat odděleně. Ženám jsou určeny zadní vagony soupravy, muži ty přední. Sledujeme zamilovaný pár držící se za ruce. Po příjezdu metra se rozdělí, každý nasedne do své části soupravy a setkají se až po výstupu. Vystupujeme u budovy

bývalé americké ambasády. V roce 1979, kdy došlo k převratu, zde bylo zadržováno 444 dní přibližně 60 amerických rukojmí. Vysoká zeď okolo ambasády, celá pokryta protiamerickými hesly a grafity, přímo vybízí k fotografování. Po chvíli se nám však za zády ozvou sirény policejního auta a hlídka nás slušně požádá, ať zde nefotíme. Touláme se městem, zaskočíme na poslední skvělý kebab a přemýšlíme, co dělat do odletu. Oslovuje nás mladý muž a zve na čaj do svého obchodu. Jmenuje se Behnam a vypráví zajímavý životní příběh. Před rokem se rozhodl se třemi přáteli emigrovat do Austrálie. Podařilo se jim vycestovat do Thajska, kde si užívali nabyté svobody a pak lodí z Indonésie pokračovali do vysněného cíle. Jenže loď narazila na útesy, potopila se více než 200 lidí se utopilo, bohužel i Behnamovi kamarádi. Ten čtyři hodiny plaval v oceánu, než přijela indonéská loď a zachránila ho. Teď je zpátky v Teheránu a prodává ve svém obchodě autorádia. Začala jsem mu říkat Robinson. Byl velmi zábavný a upovídaný, a tak jsme poslední chvíle v Íránu strávili v jeho společnosti u mnoha šálků čaje a vodní dýmky. Taxík uhání nočním Teheránem směr letiště. Promítám si všechny zážitky a setkání s lidmi jako film. Život tak podobný tomu našemu a přitom tak odlišný. Země lidí s velkým srdcem, kteří touží po svobodě a demokracii jako na Západě. Ale možná by je příliš velká svoboda změnila a Írán by ztratil své kouzlo. Kdo ví. Na šálek čaje se do Persie určitě ještě vrátím. Z.H.

KOKORSKÉ KAPELY – DOPLŇUJÍCÍ POHLED

V polovině listopadu jsme dostali v redakci nečekanou návštěvu. Byl to někdejší Nelešovák a žák kokorské školy, nyní obyvatel Tršic, ale přesto pravidelný čtenář Kokorských novin, pan Vladislav Drajsajtl (1950), mezi vrstevníky známý pod přezdívkou „Džony“. Zavzpomínali jsme na šedesátá a sedmdesátá léta i s jeho někdejší paní učitelkou, prohlédli fotografie spolužáků i amerických velvyslanců v Rokytnici a Troubkách při výročních letecké bitvy nad Hanou. Ale to nebylo to hlavní. Pan Drajsajtl (jeden ze čtyř možných zápisů tohoto nelešovského jména) přinesl příspěvek z oblasti kultury, který určitě dobře a z pohledu tehdy mladší či střední generace doplní to, co jsme již v našich novinách uveřejnili. Ale nechejme už hovořit „Džonyho“:

Když Kokorské noviny před léty otiskovaly seriál o kokorských kapelách, zapomněly na jednu, která oslovila v polovině šedesátých let nás mladší. Jmenovala se módně anglicky THE BEGGERS (Žebráci). Hrála tenkrát hudbu kapel, které „letěly“: Rolling Stones, Animals, Beatles aj. V angličtině, ale i s českými texty. A hráli i některé vlastní písničky.

Na fotografii z roku 1964 je kapela ve složení (zleva): Ivo Hruška (Brodek), Pepa Habáň (+), za bicími Pepa „Ozaj“ Kupka (oba z Kokor), na bedně sedí šéf Lad'a Puček (Brodek)

a v akci je šoumen a benjamínek Mírek „Šapla“ Hradil z Kokor, tehdy patnáctiletý.

Kapelou prošlo několik dalších hudebníků, např. Kokoráci Milan Derka na basovou kytaru, Petr Dočkal na bici, razantní Petr Řezníček z Brodku. Zpívaly s nimi i holky z Brodku Jana Pučková a Jarka (tuším) Klosová nebo krásným hlasem vybavená Pavlína Stejskalová z Kokor. České texty přejatých písní psal M. Hradil spolu s Janou Hradilovou z Brodku (Její otec František byl za války v anglické R. A. F. Matka byla rodilá Angličanka, pracovala v mlékárně a vždy jezdila na kole vlevo, čímž rozčilovala brodecké policajty).

V počátcích neměli tito muzikanti tzv. „Přehrávky“ (tj. kvalifikační zkoušky před „odbornou“ komisí, kterou hlavně zajímaly znalosti z dějin KSČ a dělnického hnutí) a nemohli proto brát peníze za vystoupení, hráli často za naturálie. Tak hráli úspěšně a dlouho každou středu od 18 do 22 hodin v „Klubu mladých“ ve Velkém Týnci za pohoštění. Byla to bečka piva, která byla často už v devět večer prázdná. Akci pořádal Pavel Holík, který vystupoval s tehdy populárními TEXTAPELY. Pracoval v Olomouckém divadle pod vedením Pavla Dostála, pozdějšího ministra kultury. Pavel dělal v pozdějších letech ředitele OB Píseň.

Protože tenkrát jen málokdo měl auto, vozil kapelu Pepa Gossmann se svou slavnou TAXITATROU (řidič, spolujezdec, prosklená přepážka a za ní dvě trojsedačky proti sobě a velký kufr na zádi. Vešla se tam celá kapela i s nástroji, bubny a rebráky).

Po složení zkoušek mohli už naši muzikanti brát peníze dle individuálního hodnocení od 20 do 70 Kč za vystoupení. Hráli na zábavách v okolí a často také jako předskokani slavných kokorských kapel Melodia a hlavně Cabalero.

Na soutěži beatových kapel v přerovském „Měšťáku“ skončili THE BEGGERS v roce 64 nebo 65 na druhém místě za později velmi slavnými „Synkopami 61“.

Když jsem šel na vojnu (69-71) už jsem s nimi ztratil kontakt, ale stejně bylo na co vzpomínat. „Džony“

Poznámka redakce: Chceme-li zůstat ještě chvíli v minulosti a hudební rubriku nepochybně doplnit, přidáváme konstatování, že tehdejší TJ Sokol Kokory se stal na krátkou dobu (někdy v 80. letech) zřizovatelem metalové hudební skupiny „Gladiátor“, po které se později „slehla zem“. Nejčerstvější dechovou kapelou (mimo již fungujících a zavedených současných skupin kolem Oldy Horáka) je dnes „Hanácké výběr“ vytvořený kolem bratrů Lukáše a Kryštofa Hasových. Poprvé jsme je zaznamenali v srpnu 2014 při vystoupení na starém hřišti pod Bramborem. Zaznamenali jsme i současný studijní zájem o kapelu s kokorským Lukášem Bradou s názvem Cokkies.

Informaci od V. Drajsajtle jsme převzali bez úprav a ověřování, její případné doplnění od pamětníků či přímých účastníků samozřejmě přivítáme. I s vědomím, že tehdejší „mladí“ jsou už dnes vlastně seniory.

JAZZ PRO STARŠÍ I VELMI MLADÉ

V průběhu přípravy prosincového čísla KN přišla do redakce velmi samostatně dvanáctiletá dívka a přinesla článek, který se také týká hudby a zpěvu.

Vzhledem k tomu, že opakovaně vyzýváme širokou veřejnost, aby do našich novin lidé napsali, uveřejňujeme příspěvek odvázné školačky bez úprav jako skutečný originál.

Vážení občané Kokor, mé jméno je Pavla Malátková a je mi 12 let. S babičkou milujeme jazzovou hudbu, černošské kostely, (asi gospely) Ellu Fitzgeraldovou, ale ze všech nejvíc černošského zpěváka Luise Armstronga.

Dovolte mi ukázat, proč Luise Armstronga s babičkou tak obdivujeme. Zkusila jsem pro vás přeložit (také s pomocí internetu) jeho nejslavnější píseň What a Wonderful World, neboli: **Jak je svět nádherný. – Vidím zelené stromy i rudé růže. Vidím je kvést, pro mne i pro tebe. A já si myslím, že je svět nádherný. Vidím modrou oblohu a bílé mraky. Jasný pozeňnaný den, tmavou posvátnou noc. A já si myslím, jak je svět nádherný. Barvy duhy, tak krásné na obloze. Jsou také na tvářích lidí. Vidím, jak si přátelé potřesou ruce a říkají: „Jak se máš?“ Ve skutečnosti říkají: „Mám tě rád“. Slyším dětský pláč, vidím, jak děti rostou. Naučí se mnohem víc, než já kdy budu vědět. A já si myslím, jak je svět nádherný, Ano, myslím si, jak je svět nádherný.**

Zvlášť v období Vánoc se vám tento přenádherný text určitě bude líbit. Vaše Pavla Malátková

Poznámka redakce KN:

Pavle děkujeme za odvahu a tímto ji vítáme na stránkách našich Kokorských novin. K obdivovatelnému americkému, ale také našeho českého jazzu a Luise Armstronga se samozřejmě v redakci rádi přidáváme.

POVOZY, KONĚ, JEZDCI, KOČÍ A CESTUJÍCÍ

Velmi silné společenství přátel koní a přírody se sešlo či sjelo v sobotu 1. listopadu na hřišti Sokola Nelešovic. Nebylo se co divit. **Nelešovští hasiči a chovatelé koní pořádali už desátou jubilejní „Výjížďku podzemní krajinou“.** Z nelešovského hřiště se vydali už listopadovou přírodou přes Nový Dvůr do Žeravic a cestou pod Hájem k myslivecké chatě v Kokorách. V rámci zastávky byl v tomto prostoru připraven „hon na lišku“. Ta byla tentokrát na bílém koni v sedle s Miluškou Machačovou.

Lišku nakonec šťastně lapil jezdec Pavel Svak, který si pro vítězství přijel až z Olšan u Prostějova.

Další trasa Výjížďky směřovala do Kokor a přes obec do Nelešovic i s terénní přírodní a náročnější variantou přes Kazňov. Odpoledne byla za nelešovským hřištěm provedena klasická vozatajská soutěž, ve které zvítězil pan Mojmír Kubíček se spřežením plemenných hřebců – slezských noriků. Na druhém místě se umístil pan Petr Skácel z Daskabátu s párem, který je stejně jako vítězové, zvyklý na těžkou terénní práci v lese na Libavě. Třetí byl pan Josef Hanzlík z Rokytnice se sólozápřahem.

Občerstvení a večerní zábava (do kuropení) byly samozřejmostí. Tento jubilejní ročník byl pořadatelem, účastníky i diváky hodnocen jako velmi úspěšný. K 11 povozům se připojilo 32 koní pod sedlem, všech plemen, od těžkých koní až po poníky s malými jezdci (např. z Majetína). I malí jezdci všechny nástrahy trati bezpečně zdolali. Pozornost letos budila slečna Kubalová z Rokytnice s elegantní dvoukolkou taženou poníkem.

Nelešovští pořadatelé i všichni účastníci byli nadmíru spokojeni. I počasí v tomto pozdním dušičkovém terénu bylo přijatelné a krajina kolem, pozorovaná ze sedla či kozlíku, byla přívětivá a hlavně naše, domácí. Takže, vzhůru do druhé desítky.

Materiál pro Kokorské noviny připravil pan Petr Šťastný, o dokumentární fotografie se postarala Pavla Zdařilová a redakce KN. (V sedle „Liška Miluška“)

OLEŠNICE V KOKORÁCH

V neobvykle teplém listopadu jsme v redakci sledovali chování naší Olešnice na limnigrafické stanici u Lenochového. Samozřejmě jsme tam nemuseli chodit, stanice Kokory je zařazena do sítě stanic Českého hydrometeorologického ústavu a její zařízení dodává základní údaje do počítačové sítě (vodní stav a průtok) každé 4 hodiny a v režimu některého ze stupňů povodňové aktivity každých 10 minut. Pro občana je rozhodující, že na grafech je viditelný (v listopadu 2014) vcelku setrvalý stav hladiny, u stanice těsně pod hodnotou 1 metru, tj. asi 10 cm nad hranicí sucha. K dosažení 1. stupně povodňové aktivity by v Kokorách musela Olešnice stoupnout ještě nejméně o 1 metr. Průtok je o něco kolísavější a v listopadu se pohyboval mezi hodnotami 300 až 500 litrů za vteřinu s maximem 23. 11. Ovlivnění velikosti průtoku bychom našli převážně mimo náš katastr na horním toku. Většinou platí, že na podzim můžeme být u Olešnice klidní, což se i letos potvrzuje. kš

MARTIN NA BÍLÉM KONI UŽ PODRUHÉ

Po roce nám do redakce napsaly „Baby z Kokoráčku“. Popsaly, jak po úspěšné loňské premiéře přijel (alespoň symbolicky) svatý Martin na bílém koni do Kokor i letos:

Svátek svatého Martina jsme si připomenuli první sobotu po 11. listopadu, kdy je tento svátek zapsán v kalendáři. Očekávaný průvod se plánoval už několik týdnů předem. Začal v 16.30 u Mederového (na zápivovarském mostě přes Kopřivnici na začátku obce). V čele samozřejmě kostýmovaný a velmi otužilý Martin na bílém koni (jménem Bety), kterého spolehlivě vedl náš kamarád Ladislav Němčák z Nelešovic. Připravám jsme věnovali hodně času a tak jste si mohli všimnout našich skvělých bubeníků (Václav Kopečný, Josef Džujík, Roman Kubáček, Matyáš Skrovný), kteří dodali

osvětlenému průvodu tu pravou atmosféru. Pro naše nejmenší byl připraven na tu „dlouhou cestu“ přes obec, povoz. Další vůz, tažený koněm pana Horáka Nasanem byl plný muzikantů, kteří hráli po celé trase průvodu.

Svatý Martin (těž významný otužilec) Foto redakce KN.

Cesta vedla od Mederového, (kolem redakce, kde na jedoucí a pochodující už číhal fotoreportér Kokorských novin) kolem pivovaru, přes točnu, kolem školy až k restauraci Kokoráček.

Zde na zahrádce mohly děti soutěžit o sladkosti a navíc dostaly od Martina pamětní list a medaili. Největší radost však měly děti ze sněhových vloček. I když nebyly pravé, organizátoři svůj slib splnili.

Dospělé jsme potěšili napečenými dobrotami a to martinskými rohlíky, věnečky nebo perličky. Zahřát se mohli výborným svařákem, nebo horkým čajem. Ti, co měli objednanou večeři, se potěšili „svatomartinskou kachnou“ se dvěma druhy zelí a třemi variacemi knedlíků. *(Jsme přece jen trochu menší obec a tak kachna nahradila husu velmi dobře. Z důvěrného zdroje jsme se v redakci dozvěděli, že do zlatova vypečených porcí velmi chutné kachny bylo kolem dvaceti „kilo“).*

O dobrou zábavu se až do časných ranních hodin postarala hudební skupina Duetto. Děkujeme všem, co nám co nám jakoukoliv cestou pomohli. Za rok se na vás budeme opět těšit. Baby z Kokoráčku a jezdec „Pežole“

TJ SOKOL KOKORY - PŘEHLED CVIČENÍ

V TJ Sokol Kokory se rozběhla zimní cvičební sezona. Připomínáme všem cvičencům, že pro děti a mládež nabízíme tenis, taneční kroužek „tančák“ pro mladší a starší děti, cvičení rodičů a dětí (3-7 let). Nově připravujeme cvičení pro děti od 1 do 3 let. pro dospělé a nejen pro ně máme Zumbu, kondiční cvičení s Andreou, zdravotní tělovýchovu. Je možné přijít si zahrát volejbal, nohejbal a stolní tenis. Cvičení rodičů a dětí probíhá v úterý od 17.00 do 18.00 hod. a má novou cvičitelku paní Zachrdlovou. Byla to šťastná volba, nová cvičitelka se ujala tohoto náročného cvičení s ochotou, novými nápady a nadšením. Děkuji za vedení T. J. Sokol, za děti a jejich rodiče. Přejeme všem hodně štěstí do nového roku.

D. Lő

Poznámka redakce: Podle současného postupu příprav na náročné zateplení sokolovny, nebude plesová sezóna do poloviny února narušena.

PŘIPRAVTE SE – BUDEME PLESAT

Měsíc leden a únor je vyhrazen pro radovánky na tanečním parketu a v dobré společnosti v sále sokolovny. Rezervujte si ve svém plánovacím kalendáři tyto termíny:

10. 1. 2015 Hasičský ples; 17. 1. Farní ples; 23. 1. (pátek) Sportovní ples MK; 31. 1. Sokolský ples(maškarní); 1. 2. (neděle odpoledne) Dětský karneval; 7. 2. Myslivecký ples; 14. 2. Kokorský fašank (vodění medvěda, jarmark, zábava).

CO JEŠTĚ BUDE PO NOVÉM ROCE V LEDNU

Dne **4. ledna 2015** od 14,30 hod. pořádá Obec Kokory spolu s Římskokatolickou farností v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Kokorách **koncert hudebního tělesa VOCANTES**. Občané jsou na tuto akci srdečně zváni.

Dne **18. ledna 2015** pořádá Obec Kokory "Novoroční přídělek" – **tradiční posezení pro seniory** v Základní škole Kokory ve školní jídelně.

A CO V ÚNORU

Dne **14. 2. 2015 proběhne v rámci KOKORSKÉHO FAŠANKU od 12,00 MASOPUSTNÍ JARMARK** v sokolovně v Kokorách. Upozorňujeme občany Kokor i přilehlých obcí, že mají možnost se zúčastnit tohoto jarmarku jako prodejci výrobků nebo i služeb. Každý z prodejců bude mít zdarma vlastní stánek v podobě několika stůlů, kde může své zboží prezentovat a prodávat. Sokolovna bude otevřena 14. 2. 2015 od 8,00 hod a každý přihlášený prodejce bude mít dle vlastního uvážení prostor k chystání svého stánku. **V případě zájmu prosíme o přihlášku k prodeji na kontakty: L. Zapletal, D. Jurečka, Z. Děřda (731 601 752)**

Z ODDÍLU MALÉ KOPANÉ 1. AC KOKORÁČEK

Do nové podzimní sezóny jsme vstoupili ve značně omlazeném týmu a i s novými hráči. Ve výsledcích to bylo také citelně znát a hráči se ze začátku sehrávali. S poměrně mladým týmem si dokážeme vytvořit spoustu šancí, které z velké části zůstávají nevyužity. Najdou se i týmy, které nás chválí za naše výkony a nevěřícně krouží hlavou, jak můžeme být ve spodní části tabulky. Snad v jarní části budeme více bodovat a z posledního místa III. přerovské ligy se odlepíme. Fotbalisté děkují místním dobrovolníkům za obětavý přístup na podzimní brigádě na starém hřišti (úklid listí).

Na sportovním plese oddílu malé kopané se můžete 23. 1. těšit na zajímavou a bohatou tombolu. K tanci a poslechu bude hrát kapela LOS PLAYBOYS. V jednání je i taneční vystoupení dvou modelek včetně D. Biskupové.

Na závěr by Vám fotbalisté chtěli popřát pohodové a klidné vánoce a do nového roku 2015 hlavně hodně zdraví, štěstí, a lásky. Do redakce zaslal Pavel Poučenský.

MIKULÁŠ U HASIČSKÉ ZBROJNICE

Šestého prosince jsme se opět sešli v hojném počtu na akci, kterou obec od roku 2006 pořádá ve spolupráci s hasičským sborem. Osmdesát dětí netrpělivě očekávalo příchod sv. Mikuláše s andělem. Chvilu plné napětí vyplnily v úvodu svým vystoupením děti z mateřské školy. Po slavnostním rozsvícení vánočního stromu pomalu ze tmy vystoupil očekávaný sv. Mikuláš s andělem. Dva nezbední čerti strašili děti, které se ale statečně držely. Za své přednesené básničky byly odměněny sladkostmi. Celý podvečer se nesl v duchu blížící se vánoční atmosféry, v doprovodu vánočních písní a provoněný tradičním svařákem. H. Z.

Na stejném místě jsme si poprvé společně (snad s celou republikou) u vánočního stromu zazpívali i koledy.

Školní mikulášská sestava 2014

Foto archiv školy

Konec roku 2014 jsme mnohokrát označovali jako hektický, uspěchaný a často i nervózní. Akce střídala akce v obci i ve spolcích. A to je určitě lepší než nečinnost. Ale teď je třeba aspoň trošičku vysadit, uklidnit a věnovat se těm, které máme rádi. Advent a Vánoce jsou pro to ideálním časem se svým mottem „Pokoř lidem dobré vůle“.

Taneční zumbly v předvánočním maratonu trochu ubylo, ale tančily či cvičily velmi intenzivně. Možná i pro ně budou vánoce svátky míru, klidu a radosti.

PŘÁNÍ STAROSTKY OBCE

Vážení spoluobčané, dovoluji Vám popřát krásné svátky vánoční prožité v kruhu svých blízkých, v novém roce 2015 pevné zdraví, elán a úspěchy nejen v zaměstnání. Věřím, že se i v nadcházejícím roce budeme opět setkávat při různých společenských akcích, které pro vás obec uspořádá.

K přání paní starostky se připojuje i redakce KN se všemi, kteří se na „životě“ našich novin a na aktivitách spolků a obce v našich Kokorách podílejí.

Tak šťastný a veselý nový rok 2015

Vydávatel: Obec Kokory, Kokory 57

IČO : CZ 00301388 Registrováno u MK ČR pod číslem E 12660 Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek, Kokory 118. Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra Lörinczová, Ing. Ondřej Ryšán, Hana Zittová